

JAROSLAV BENEŠ

**MÍSTO
URČENÍ**

Místo určení (neuranoya)

© 2020 Jaroslav Beneš

akční příběh s prvkem sci-fi o svérázném zachránci z oblaků
spadlých andělů

*Následující příběh je smyšlený a jakákoliv podobnost se skutečnými,
žijícími postavami či událostmi je čistě náhodná.*

Meze prahové paměti

„Jak se cítíte, pane Ašavajle?“ Muž v bílém plášti se na mne křenil a vedle vykukovala odbarvená, rozcuchaná hlava nějaké obrýlené, stejně oblečené ženy. Chyběl jim jen plastový štít, rukavice a motorová pila. Místnost zářila světlými barvami v záplavě světla. Došlo mi, že nejsem v laboratoři, ale někde v nemocnici, v láskyplné péči lékařského personálu. Necítil jsem se úplně dobře, hlava se mi změnila ve včelí úl, ve kterém to všechno hučelo a čas od času se vše i zatřásl.

„Co..., co se mi stalo?“ vypravil jsem ze sebe těžce a chraptavě. Mně samému to znělo cize a zastřeně...

„Co říkáte? Nerozumíme vám,“ oba nastražili uši a naklonili se blíž.

„Co je to se mnou?“ už jsem se slyšel správně a podle jejich výrazu i oni porozuměli a pochopili.

„Přepadli vás nějací výtržníci a utrpěl jste těžké zranění. Můžeme mluvit o zázraku, že jste ještě tady. Když vás přivezli, tak záchranáři tvrdili, že máte zlomený vaz..., což se našťěstí nepotvrdilo, na to máte zatraceně tuhý kořínek!“ slova se ujala vedle stojící lékařka. „Vzpomínáte si alespoň na něco, pane Ašavajle?“

„Ne, prosím,“ zkusil jsem zavrtět hlavou. Což byla naprostá pravda, mysl svítila jako čistý, nepopsaný list papíru a nějaká kloudná vzpomínka nikde. Ta rozcuchaná ženská nebyla žádná

krasavice, blesklo mi hlavou, a měla taky pěkně pichlavé oči. Žádná laskavost z nich nekoukala, jen přísnost a teď možná i pohoršení. Asi je z patologie, a tím, že jsem přežil, jí zkazil celou pracovní směnu.

„To radši ještě nedělejte,“ upozornil mě starostlivě doktor, když jsem se pokusil nadzdvihnout a otočit hlavou. „Krk vám drží fixace. Ale zítra vám to možná po kontrolním rentgenu sundáme.“

„Budu si moci alespoň zatelefonovat?“

„Samozřejmě,“ lékař opatrně vyklopil zásuvku vedle stolku a vyndal telefon. „Trochu utrpěl, ale zřejmě funguje,“ a podal mi ho do ruky. Utrpěl víc než dost. Prsty mě moc neposlouchaly, takže mi mobil vyklouznul na deku.

„Chce s vámi mluvit někdo od policie, myslíte, že se cítíte na krátký, monitorovaný rozhovor?“ zašklebila se lékařka, na jejíž visačku se jménem jsem nedokázal ani zaostřit. Přikývnul jsem na souhlas. „Jistě vás blíže seznámí s okolnostmi vašeho případu...“ to už znělo úplně škodolibě.

Po chvíli mi do zorného pole vstoupila rozplizlá, různobarevná skvrna, tetelící se vedle doktora. A ta skvrna se představila a přiblížila a zaostřila.

„Jmenuji se nadporučík Kepke. Měl bych na vás pár dotazů. Můžeme si promluvit? Jen pár krátkých otázek?“ Konečně jsem vyhnal vlhkost z očí a dokázal ustálit obraz. Kepke byl určitě mladší než já a vypadal na první pohled upraveně a potrpěl si na jistý druh elegance, který mi nějak chyběl. To bylo vidět už na vzorově učesaných vlasech.

„Zkuste to,“ zapověděl jsem si pokušení nadzvednout se na loktech.

„Tak já si tady vedle sednu, abychom na sebe viděli, jo?“
přišoupl si židli a posadil se tak, abych mu viděl aspoň do obličeje.

„Tak... vzpomínáte si na něco s toho, co se vám přihodilo?“

„Nevzpomínám si na nic.“ Namáhal jsem si hodnou chvíli hlavu, ale kde nic tu nic, na nic jsem si nedokázal vzpomenout.

„Zkusím vám pomoci, vracel jste se navečer ze smutečního obřadu, a už jste byl přede dveřmi vašeho domu na sídlišti, když se na vás vrhli tři muži a pokusili se vás zabít. Vzpomínáte si alespoň na nějaký střípek z té události?“

„Lituji, pane nadporučíku, ale nevybavuji si vůbec nic, fakt nic.“
To už jsem se ani nesnažil si vzpomenout, mysl byla jak vymetená sýpka přede žněmi a někde v koutku se převalovalo pár zmatených myšlenek.

„Mohlo by to souviset třeba s vaší minulostí... Podle vašich záznamů jste relativně... eh... poněkud rasantní člověk, údajně nejdete pro ránu daleko. Po poslední amnestii máte zahlazen poměrně značný byt' podmíněný trest.“

Trest. To slovo zčeřilo hladinu mé nehybné avšak zmatené mysli. Ano, vytanula mi na mysli vzpomínka na jednoho pacholka, který chtěl ublížit ženě. Nikdy jsem nelitoval, že dostal pořádně před držku, aspoň si bude celý život pamatovat, že holky se bít nesmí! Nikdy!

„Pochybuju. To se už přece stalo hodně dávno.“

„Rozumím, je to dlouho, pravda, od amnestie uplynulo dost času.“ Slyšel jsem, ale neviděl, jak šustí nějakými papíry. „Zjišťuji, že máte docela bohatý rejstřík, plný nejrůznějších... podmínek,“ podivil se nahlas.

„Ale pane nadporučíku... nedělal jsem nic jiného, než jsem bránil slabší,“ pokusil jsem se namítnout. „A navíc, je to už zahlazené.“

„To asi máte pravdu,“ řekl.

Objevil se další obličej – zrzavá, rozcuchaná hlava s počínající pleší mírně obtloustlého chlápka ve sportovním saku a s šátkem kolem krku místo vázanky. Trošku kontrast ke Kepkemu ve vázance, modrošedé košili a koženkové bundě.

„Á, kolega dorazil. Abych vás představil, tohle je podporučík Čermák, bude se podílet na vyšetřování.“

„Co se stalo, že policie nasadila hned dva vyšetřovatele?“ neodpusťil jsem si uštěpačnou poznámku.

„No, vzhledem k tomu, že jste málem umřel, a že útok na vás byl poměrně dobře svědecky zdokumentován, tak vlastně nasazení nás dvou je skoro luxus. A kdybyste fakt umřel, tak jsme to mohli rovnou uzavřít,“ ironicky se zašklebil Čermák.

„Pan kolega to tak nemyslel, že?“ Kepke po něm střílel okem. „Věc se má následovně, pane Ašavajle, svědků jsme měli zatraceně dost, ihned po útoku jsme zdokumentovali pět věrohodných svědeckých výpovědí. Bohužel, uplynulo jen pár dní a dva svědci nám za dosud nevysvětlených okolností zemřeli, načež ostatní dost podstatně změnili výpověď. Takže dneska, jsou buď mrtví, nebo se

před námi zapírají anebo si nic nepamatují, skoro jako vy teďka. Ale u vás je to pochopitelné, po takové nakládačce by každý druhý na těch schodech vypustil duši. My se chceme jenom dobrat pravdy.“

„Já bych jen něco podotknul,“ podporučík se vložil do řeči ke Kepkeho viditelné nelibosti. „Jeden svědek zemřel na otravu houbami, a ten druhý spadl z holubníku, když vybíral holoubata. To jsou ty nevysvětlené okolnosti, zapomněl jsem vám to říct.“

„Dobře,“ stisknul zuby Kepke. „tedy za nepředpokládatelných okolností... stačí tak, pane kolego?“ zamračil se na něj.

„Jak dlouho tu už ležím?“

„Jste tu dneska devátý den. A lékaři z vás nebyli úplně... jak to jen kulantně říct... odvázaní?“ nakrčil čelo Kepke. „Mluvil jste na ně nějakou cizí hatmatilkou a vyvolával podivná jména. Na to si také nevzpomínáte?“

„Ani na slovo.“

„Zkuste zapřemýšlet, zítra se tu zase zastavím,“ Kepke vstal a kamsi ke stěně pošoupnul židličku, na kterou jsem neviděl.

„Nadporučíku!“

„Ano,“ opět mi vstoupil před oči.

„Z jakého obřadu jsem to vlastně šel... když mě jako... přepadli?“

„No, opravdu se nepamatujete?“ rozpačitě se podíval na kolegu, který jen nerozhodně pokrčil rameny. „Vracel jste se domů z pohřbu...“ viditelně zaváhal.

„Z jakého... eh... čího pohřbu?“

„Z pohřbu vašeho syna.“

Na ta slova se mi doslova sevřely vnitřnosti a zaplavila mě taková spousta vzpomínek, jako když praskne kanalizace u veřejného koupaliště a ty sračky zaplaví tu krásnou, čistou, prochlorovanou vodu, takže jsem ani nezavnímal, že se oba policisté rozloučili a opustili místnost. A ani jsem nevzal na vědomí sestřičku, která přišla zkontrolovat kapačku, upravit mi polštář a sebrat nefunkční telefon, který sklouznul bůhví kam.

Ta hlavní vzpomínka byla živější a třaslavější než puding z amarounů. Vybavily se mi všechny obrázky toho usměvavého kluka, který mi umřel před barákem v náruči... no ano, právě před čtrnácti dny.

Zrovna jsem se přestěhoval do paneláku na sídlišti na Jižním městě. Měl jsem pár krabic a Járin, to jako syn, se svou slečnou mi s nimi pomáhal. Vrátil se zrovna z nějaké výstavy s očima navrch hlavy, poprvé vystavoval svoje kresby a náčrty na veřejnosti a ukazoval své nápady provedené uhlím i temperou. To byl dar po matce, zručné zlatnici, a z části i po biologickém otci, který celá léta vytvářel doslova snové koláže kulis pro několik městských divadel. Ale Járin toužil po jiném, placatém světě, po světě komiksů, kde se mu uznání nezdálo tak okázalé.

Irma, jeho matka zemřela, když mu byly čtyři a on vlastně na světě, krom mě a svého otce – samozřejmě, nepočítám-li jeho strýce

– nikoho neměl. Pracovala jako prodavačka ve zlatnickém krámkě a zhasla jako svíce při loupežném přepadení.

Irmu jsem si vzal, už když Járina nosila pod srdcem... ale neřekla mi to včas... Takže já netušil nic o jejím paralelním vztahu s Arminem Harmonem, akademickým malířem a uměleckým šéfem skupiny umělců divadelních rekvizit. Celé to naše manželství byla fraška, já chtěl žít s ní, ona s Arminem a on s každou jinou, jen ne s Irmou.

Jakmile se Arminovo jméno octnulo na Járinově rodném listě, čímž se v podstatě jejich milostná epizoda proflákla a zároveň zdokumentovala, začal Irmě dělat ze života peklo.

V tu chvíli jsem si připadal jako blbec na peřejích v houpající se loďce. Vlna sem, vlna tam...

Armin ovládal vůbec vzácné umění jak vyvolávat nepříjemné konflikty. Neustále Irmě otravoval život, kdykoliv vycítil, že by měl vůči ní projevit jakoukoliv vstřícnost. Tedy jinými slovy, on si to vykládal nesprávně, myslel si, že bude muset na dítě platit, ale Irma to myslela tak, že platit budu já, ona jen vezme dítě a odstěhuje se ode mne k němu. On se navíc dohodnout ani nechtěl a tak jí radši neustále vyčítal ve své uráženecké, sobecké nenávisti, jak si mohla dovolit zapsat ho jako otce a nejrůznějším způsobem ji na veřejnosti napadal a ponižoval. Bohužel, test otcovství potvrdil, že Armin skutečně biologickým otcem je a tenhle verdikt ještě víc živil jeho zlobu, kterou dával Irmě ve vlnách pocítit. Abych byl spravedlivý, i Irma na tom měla svůj podíl, protože neustále za Arminem lezla. Tehdy jsem dostal od soudu první podmínku, tedy hned poté, co

jsem Armina seřezal do krve a dal mu okusit jeho vlastní medicínu plnou nenávisti a vzteku. Inu proto, že Armin v afektu na Irmu vztáhnul ruku. Jak už jsem se zmínil, bytostně nesnáším, když se holkám ubližuje.

Bohužel druhou podmínku jsem vyfánsnul od rozlíceného soudce, a stal se tak ze mě úředně uznalý násilník, když jsem pod vlivem Arminovi jednu-dvě střelil mezi dveřmi. Ale ne úplňku, nýbrž dobrého půllitru vodky. Ohromně mi přitížila shodná výpověď Armina i Irmy. Do lochu jsem nešel jen díky Havlově amnestii. Mělo to i své pozitivum, od toho dne se ze mne stal přísný abstinent.

Ale vzal jsem si to k srdci a už se nenechal vyprovokovat, naopak, s vědomím, že mě ten kluk potřebuje, zvláště po Irmině smrti jsem si nemohl dovolit žádný podobný exces. Policajti nikdy nedopadli párek lupičů, jejichž první veřejné vystoupení s tragickým koncem v zlatnictví se tak stalo jejich vystoupením posledním – slehla se po nich zem a policajti byli v pytli. Každopádně jsem nechtěl kluka zatěžovat nějakou přehlídkou jakýchsi dočasných přítelkyň a tetiček a tak jsem se už neoženil a ani nehledal nějakou novou, občasnou paní na hlídání. Otec mi to vytýkal, přece jenom už to byl pán ve vyšším středním věku – jak sám s oblibou říkával, když se mu číslo přehouplo přes osmdesátku. Sám nostalgicky vzpomínal na svou, nenaplněnou, ale ztracenou lásku z mládí a neustále mi vychvaloval krásu, ušlechtilost a půvaby té ženy, která mu tak trochu (hodně) splývala s obrazem mojí mámy. Jeho příběh jsem slyšel od mala mnohokrát a dědeček vždycky souhlasně přikyvoval.

Ta tragická událost ve zlatnickém obchodu měla ještě další, finanční rozměr. Majitel zlatnictví požadoval po nás, pozůstalých, odškodné za uloupený zlatý medailón s řetězem, který prý Irma neochránila a tím majitele poškodila. Nezávislý soud mu dal nezávisle za pravdu, což bylo dost absurdní, protože zlatník byl pojištěn. Výsledkem rozsudku, jelikož jsme neuspěli s odvoláním, byl platební rozkaz a my, tak jako tak, museli zaplatit přes čtvrt miliónu, plus náklady soudního jednání. Cena medailonu asi nebyla tak velká, ale majitel si cenu nadsadil podle zfalšovaného posudku, ve které se znalec dušoval, že medailon má nedozírnou historickou cenu a pro zlatníkovu rodinu nenahraditelnou morální a rodinnou hodnotu. Možná to historický kousek byl, ale ne jeho rodiny, koupil to, jak to tak bývá, zřejmě za pár šupů od nějakého člověka ve finanční tísní, ostatně jako i jiné věci.

Ale já se snažil, aby kluk nepoznal nějaké problémy. Zpočátku mi finančně pomohl táta, a v prvních létech dědeček, dokud ještě žil. Mohli jsme se vyvázat z dluhů a neupadnout do exekuce. Dokonce mi pomohl s výchovou, když jsem na dva roky zmizel, abych v cizině vydělal trochu víc peněz. Práce to byla tvrdá, a když jsem se vrátil, tak mě čekal docela šok, když táta pojal podezření, že kluk snad prodává drogy. Bohužel se podezření potvrdilo. Ti hajzlíci rádi využívali nezletilé, jen aby se dostali co nejbližší do škol. Tehdy jsem dal průchod hněvu a klukovi tak dlouho domlouval, že se opravdu přestal toulat s partičkami vrstevníků a roznášet to svinstvo a začal smysluplně využívat každou minutu svého času a to i za cenu přechodu na jinou školu.

Járin šel do sebe a časem projevil neobyčejné výtvarné nadání, díky čemuž začal vyhrávat školní soutěže jednu za druhou. Později, na střední umělecké škole uspěl s každou svojí ročníkovou prací, takže studoval výhradně na stipendium. Bohužel, Armin, to jako jeho pravý otec, si toho nemohl nevšimnout, vždyť seděl v kdejaké umělecké komisi, a pokusil se Járina přetáhnout na svou stranu. No a tehdy na mne padla podmínka potření, protože jsem Armina v zatmění mysli znova zmydlil jako žito a způsobil mu několikátýdenní pracovní neschopnost. Dodnes lituju, že jsem mu nepřerazil čelist a nevyrovnal ten jeho vydrzlej ksichtík dohladka jak vlnitý plech.

Na akademii vplul Járin stejně plynule jako do vztahu s o rok starší slečnou Yvetou, studentkou scénického tance, která mu neobyčejně ráda stála modelem, a často bez šatů. To už bylo Járinovi osmnáct, možná devatenáct a nechtěl už, abych se tak staral. Dychtil jen po tom, aby si zařídil život po svém. Odstěhoval se s Yvetou do podnájmu a šli spolu ruku v ruce chudým, studentským životem. Díky tomu jsem mohl vzít i časově náročnější práce.

Naposledy jsem se nechal na doporučení zaměstnat jako člen technického personálu v jedné německé klinice. Ovšem ta klinika měla tajnou pobočku v Guatemale, a já si na pár měsíců užil i trošku exotiky za velmi slušné peníze. Přemítal jsem, jak by bylo dobré se tam zase vrátit, neb peněz není nikdy dost. Jenže, majitel řetězce zdravotnických zařízení později zemřel za nějak podezřelých okolností a tak klinika, i s veškerými dalšími aktivitami, spadla do konkurzu, který byl i na německé poměry zatraceně rychlý.

Poslední jasná vzpomínka na Járina a na Yvetku mi zůstala z onoho dne, když mi v poledne pomohli s několika krabicemi krámů, rozloučili se a vydali se ruku v ruce na nějakou soukromou párty. Ještě jsem se jich na rozloučenou ptal, jestli nepotřebují nějaké peníze, nebo někam odvézt...

Týž den, večer, mohlo být tak po desáté, někdo zvonil jako šilený na domovní zvonek. Z bezpečnostních důvodů už nelze v mnohých panelácích otevírat dveře z bytů a tak jsem se vydal dolů z pátého patra ke vchodu. Pod schránkami ležel v krvi zhroucený Járin, a prosil mě, abych pomohl Yvetě. Žel, bylo na všechno pozdě, někdo ho zákeřně bodl do zad a cestou ztratil hodně krve. Přivolaný lékař mohl už jen konstatovat smrt, a protože byl lékařem svědomitým, zavolaal hned policii.

Yvetu jsem od toho poledne už nikdy neviděl.

Se smutkem v duši jsem v následujících dnech zařizoval úřední náležitosti kolem pohřbu. Otec přijel na poslední chvíli pouze na obřad, byl to už přece jen pán ve velmi pokročilém věku, ale měl jsem možnost s ním chvílku pohovořit. Vybavuji si, že byl celý roztěkaný, pohřeb ho pěkně zdrbnul. Úpěnlivě mě prosil, abych za ním přijel, že mi potřebuje něco v soukromí říct. Slíbil jsem, že se co nejdříve za ním vypravím. Bydlel v nějakém penziónu pro důchodce, pěkně odlehlém a asi i drahém. Jakmile obřad skončil, vypařil se jak pára nad hrncem. Tedy ne jak pára, čekal na něj taxík.

Ty dlouhé hodiny na lůžku mi umožnily přemýšlet nad každým okamžikem, který se zdál být významným. Vzpomněl jsem si na tuctovej ksicht protřelého vyšetřovatele, který se představil jako

major. Byl neskonale vlezlej a pořád se s buldočí vytrvalostí vyptával na Járina. Až teď jsem si uvědomil, že jediné, co majora zajímalo, byly skutečnosti okolo jeho skonu a hlavně, jestli mi před smrtí něco neřekl nebo jestli mi něco nedal. Vlastně, ptal se na totéž dvakrát... bezohledně hned po obřadu a pak ještě jednou, když se rozešli smuteční hosté, což byli především Járinovi kamarádi, spolužáci a také pár učitelů. A protože mi major lezl na nervy, tak jsem ho jen příkře odbyl.

V noci přivezli na pokoj nějakého chlapíka, tipoval jsem ho na automechanika, kterému asi spadl na nohu hever. Jen co otevřel oči, tak až do vizity telefonoval a obstarávat náhradní díly. Až po chvíli jsem z hovoru vyrozuměl, že je pouze aktivní motorkář, který v noci vlivem mikrosnánku rozsekal na mraky půjčený stroj. Po známých sháněl motor pro nějaký jiný motocykl, který mu stojí v garáži, avšak bez pohonné jednotky. Vypakovali ho ale hned po vizitě na vyšetření páteře s podezřením na posunuté obratle po nárazu. To vcelku dopadl docela dobře!

Následujícího rána jsem se už mohl posadit alespoň na posteli, snímky krční páteře dopadly dobře a povrchové rány se skvěle hojily. To jsem zdědil jako cenný dar po otci. Naneštěstí, dědí se leccos, takže třeba po matce jsem tak získal nevíтанou náchylnost k zubnímu kazu. No, co s tím teď nadělám, s hubou plnou amalgámu už nic. Nadporučík Kepke přišel sám a byl viditelně

potěšen, když mě viděl komíhat nohama na pelesti a šklebit se do zrcadla, za kterého na mne zírala přepadlá tvář s vyholenou hlavou polepenou několika bílými, čtvercovými polštářky, které porůznu kryly pozůstatky po svorkách a šití. Hned se mi při tom neradostném pohledu vybavila dávná vzpomínka, jak mi kdysi otec ukazoval tenoučkou bílou jizvu, táhnoucí se od lokte ruky až daleko za rameno, o které říkával, že nebyť šikovnosti ranhojičů a náklonnosti vrchnosti, tak přišel nejen o ruku, ale zřejmě i o život. A když jsem se jen tak mimochodem zeptal, jak k ní přišel, vždycky se zadrhnul a mlčel jako ryba.

„Jak se dneska daří?“ zahlaholil Kepke. Měl sice stejnou vázanku i bundu jako včera, ale jinou barvu košile. Dneska měla pastelově zelenou barvu. Docela elegantní chlapík, který by se mohl ženským líbit, pokud by chtěl. Třeba už nějakou babu má!

„O sto pro lepší.“

„A co paměť? Taky je lepší?“

„O trochu lepší. Ale asi budu muset přejít přes nejbližší práh.“

„Nerozumím,“ opáčil.

„No..., překonat omezení prahové paměti.“

„Aha. To je fajn,“ zaradoval se, stejně asi nerozuměl, a přitáhnul zase židli.

„Tak..., co byste chtěl slyšet, pane nadporučíku?“

„Jestli jste si nevzpomněl na nějaký ksicht. Těch útočníků, myslím.“

„To si pořád ještě nevybavuji. Ale určitě si vzpomínám, že když mě sem přivezli, už někdo od vás stál u těch igelitů v ambulanci

a strkal mi pod nos policajtskou legitimaci a snažil se ze mě taky vymámit nějakou informaci... Byl to major!

„Major? Od nás?“ zarazil se. „Jak vypadal?“

„Tak padesát, pětapadesát, úřednickej typ. Co ještě tak... krátce přistřiženej, s brejličkama, mě na sobě nějakej světlej kabát...“

„A jméno?“

„Zrovna mi vypadlo...“, marně jsem v tu chvíli štrachal v paměti. „Snad si vzpomenu...“

„Nejmenoval se náhodou Danko?“

„Přesně! Major Danko! Jo, Danko se jmenoval!“

„To myslíte vážně?“ zamračil se a dobrá nálada neslyšně vyšuměla do prostoru jako den stará, otevřená lahev minerálky.

„Proč bych si dělal legraci? Byl od vás, strkal mi legitimaci s pruhem pod nos. Jak říkám, padesát, pětapadesát, let, nenápadný člověk, měl na očích módní brýle na drátkách, ale takové ty pro okrasu, bez dioptrií, vypadají jako samozabarvovací. Ouřada, oblečený fádně v tom svém kabátě, normálně bych si ho nevšimnul. Tady stál ale mezi samými bílými plášti.“ Naznačil jsem rukou a vzápětí si uvědomil, jak směšně gestikuluju.

„Jste si tím jist?“

„Naprosto. Dost mě točil. Před tím, než jsem omdlel, se pořád ptal, debil, co znamená to moje jméno a jak jsem k němu přišel. Poslal bych ho s prominutím do prdele, major-nemajor, ale vezli mě na sál a tak se to jaksi nehodilo. Už mě krkal, vždyť on mě otravoval dokonce už i na pohřbu. A vůbec, co je na tom divného?“

„No, skoro nic, vlastně jen to, že major Danko u policie už nějaký ten týden... ehm... nepracuje,“ zamýšleně se podrbal na bradě. „A proč by se ptal na původ vašeho jména?“

„Co já vím? Zeptejte se ho! Řekl jsem mu, že jsem jméno zdědil od otce a ten zase od svého otce, který ale už nežije. On ho vlastně ani osud mého syna nezajímal, víte... jakoby zrovna v tu chvíli pátral jen po původu naší rodiny.“

„Je to divný, budu se muset na něj přeptat,“ rozpačitě uzavřel tuhle část rozhovoru a kouknul do poznámkového bloku, který držel v ruce a jehož jsem si nevšimnul. „Věděl jste, že váš syn byl zhruba před deseti lety vyšetřován... kvůli drogám?“ ošil se Kepke po chvílce, když nalistoval nějakou stránku.

„To..., to mu přece bylo dvanáct, ne?“ řekl jsem netečně a střežil se jakkoliv do téhle epizody šťouchnout.

„I to se stává v dobrých rodinách... Jak jste spolu vycházeli?“

„Vycházeli jsme spolu skvěle, byl to hodnej, pracovitej kluk a měl úžasnou holku. Ten den co umřel, šel s ní na nějakou... oslavu nebo co. Pomohli mi kolem poledne s pár věcmi do bytu, zrovna jsem se stěhoval, a navečer...,“ vzpomněl jsem si na ten nešťastný den a něco se ve mně zase zlomilo.

„Myslíte Yvetu Rancovou?“

„Jo, tu. Chodili spolu víc jak tři roky a bydleli někde v podnájmu, ani nevím kde... Vidíte,“ vzpomněl jsem si, „budu muset vystěhovat jeho věci z toho bytu a tak.“

„No, o to se, myslím, už nemusíte starat,“ opatrně po mě kouknul, „to už jsme začali šetřit my a všechny jejich věci jsou u nás. Až bude po došetření, věci vám jako pozůstalým vrátíme.“

„Jak to? Pozůstalým?“

„Kdosi se do toho jejich bytu vloupal, a podle všeho něco docela usilovně hledal. Vloupání snaživě nahlásil majitel bytu. Ne, nemyslete si, váš byt je pod naší kontrolou. Hned od prvního okamžiku po tom vašem přepadení kolega Čermák zabezpečil dohled.“

„Ale...“ to sdělení mě poněkud zaskočilo, „ale já v bytě v podstatě nic nemám, pár krabic s oblečením, pár knížek, pár suvenýrů z cest a tak. Co by kdo u mě hledal? A navíc, nedávno jsem se na to sídliště přistěhoval a nikoho v domě neznám. Před půl rokem jsem dokonce v republice ani nebyl.“

„Aha? To ve svodce vůbec nemáme. To jste byl někde jako za prací?“ zuřivě prolístoval bločkem.

„Jo, v Německu.“ To, že mě za příplatek poslali dál za exotikou, jsem ale radši ani nezmiňoval. „Máte prostě v té vaší *svodce* chybu!“

„Vrtá mi hlavou, proč se váš syn nejmenoval po vás?“ přešel výtku další nepříjemnou otázkou. „Dneska není změna jména překážkou, i když je dítě nevlastní...“

„To máte těžké, pane nadporučíku. Syn se jmenuje... eh... jmenoval... po svém biologickém otci, protože to tak zaonačila moje manželka jako matka jeho dítěte. Víte, neměli jsme úplně *harmonické* manželství. Cítila se být skoro-umělkyní a měla tak nějak zapsáno v genech, jak udržovat paralelní vztahy, třeba jenom proto,

co kdyby jeden nevyšel... No, a do té strategie patřila, jak já říkám, i taktika nátlaku přes rodný list. Ona do posledního okamžiku svého života doufala, že bude moci s Harmonem žít – když už nic, tak aspoň jako s otcem jejího dítěte. Díky tomu jsem měl potíže zase já.“

„Jo, už to chápu, je to složitý. Vy jste byl zrovna po ruce jako ten užitečný idiot, co? Oh! Promiňte, nic ve zlém! Vlastně, vzpomínám si, Harmon je ten chlap jako poškozená strana z těch vašich rozsudků, že jo?“

„Tak nějak. Taky bych se cítil poškozenej, kdybych dostal třikrát přes držku.“

„Myslíte, že to on?“

„Neblázněte! Možná je to velkej umělec, ale na tohle je moc velkej zbabělec.“

„A co někdo z vaší minulosti? Jak tak koukám, dělal jste leccos – prodával zbraně, lovil buvoly, stavěl vysílače, dokonce jste se zabýval exekucemi – vždyť to jsou dost neoblíbené sporty...?“

„Ale jděte, to už je přece dávno a kdo by si po jedenácti, dvanácti letech, nebo i víc, na cokoliv vzpomněl? Ostatně, nejdéle jsem pracoval jako technik v Tesle, dokud to v Hloubětíně úplně nezapíchli a neodešli do realit.“ Najednou mi bleskla hlavou osvětlená myšlenka. „Poslyšte, říkal jste, že jsou u vás jejich věci... To jako i věci Yvety?“

„Tak... Je mi to líto, ale slečna Yveta zmizela v ten... ehm... den, co vám pomáhali se synem stěhovat vaše krabice. Předevčím jsme ji vylovili v Holešovicích z Vltavy a shodou náhod se nám ji podařilo poměrně rychle identifikovat.“

„Proboha, vůbec jsem nevěděl, že Yveta je taky... tento,“ seděl jsem na pelesti jako zmoklá slepice. „Říkali jen, že zmizela...“

„Chcete se napít? Třeba čaje?“ zkusil Kepke, když jsem dlouho nic neříkal.

„Co blbnete? Na co čaj?“

„Myslel jsem, že by vám to v rozrušení pomo-“

„Nejsem – jak jste to říkal? – rozrušenej, pche! To jste teda uhádl!“ kdyby ta zpráva nebyla tak tragická, tak by mě Kepkeho poznámka možná i pobavila.

„Tak promiňte, no?“ zatvářil se dotčeně, chudák.

„Co se stalo Yvetě?“

„Chcete to opravdu vědět?“

„No, samozřejmě! Byla to přece holka mého syna!“

„Říkal jste, že nebyl váš.“

„Hleďte, nechytejte mě hned za slovíčko, jo?! Prostě jsem kluka vychoval jako svýho. To, že něco je možná jinak, za to někdy může nesprávný úhel pohledu. Tak co se jí, sakra, stalo?“

„No, dobře, jak myslíte. A nerozčilujte se. To vlastně ani nesmíte... Někdo ji zabil jako... ehm... vašeho syna, ale před tím jí kdosi... ošklivě ublížil... víte jak to myslím, ne?“

„Rozumím. Dostanete ho?“ stisknul jsem vztekle zuby a zachytil v Kepkeho pohledu něco jako obavy. Asi si fakt myslel, že se jen tak složím?

„Prozatím zajišťujeme stopy.“

„Aha, takže máte kulový.“

„Myslíte si, pane Ašavajle, že jsme nějaký Šerlokové? Děláme, co můžeme!“ dotčeně se ohradil. „Nebýt té rohože, ve které ji pachatel hodil do vody, tak jsme se neměli čeho chytit, neměla u sebe totiž vůbec nic. Ale ta rohož je docela speciální, podle všeho ji pachatel koupil v soukromé výstavní síni *U modrého panáčka*, z výstavy etnografických předmětů jižního Tichomoří. No, a protože byla napuštěná nějakým sajrajtem proti vlhkosti, tak se tělo toho děvčete díky té chemikálii dobře uchovalo, i když podle lékařů nebyla ve vodě víc jak dva dny. Jen nevíme, kdo tu rohož koupil... prodalo se jich totiž několik set.“

„To mi chcete tvrdit, že ji někdo zabil čtyři, pět dní zpátky a pak...“

„Ne, ne, ne! Mrtvá byla už dávno, podle všeho zemřela nejspíš ve stejný den jako... ehm... promiňte, vás syn. Odpusťte, nejde mi to tak hladce z úst.“

„To nic! Takže musela být někde... ukrytá?“

„Jo, nejspíš v chladáku.“

„To je otrěsný!“

„Souhlasím. Proto by nás dost posunulo, kdybyste si na něco vzpomněl. Na cokoliv!“

„Počkejte nadporučíku! Říkal jste, že máte pět svědků, o dva jste přišel a tři změnilí výpověď. Proč změnilí výpověď?“

„Tak od včerejška se událo pár věcí, pane. Především se změnil svědecký poměr, přišli jsme o třetího svědka a ti zbývající jsou k nenalezení. Čistě soukromě se můžu domnívat, že viděli něco, nebo spíš někoho, kdo nemá rád publicitu a tak mají strach. Ale to je

jen můj soukromý názor, nic víc,“ pokrčil rameny a vstal. „Té vaší nehody se chytly noviny a pořádně to rozmázly. A spousta lidí se bojí, protože do novin nastrčili svoje čumáky. No, to jako že se nechali vyfotit... Vy se bát nemusíte, ono je to jednak neadresné, a druhák, nikde vaše fotka není.“

„Aha. Mohl bych se na ty výpovědi podívat, třeba by mi to trochu oživilo paměť.“

„Hrajete to na mě dobře, pane Ašavajle...,“ ušklíbnul se pobaveně. „A vlastně proč ne? Odpoledne se tu zastavím a zkusím vám nenápadně podstrčit pod ruku pár papírků.“

Prostudoval jsem všechno, co mi Kepke přinesl. Moc toho však nebylo. Navíc, výpovědi sepisoval nějaký analfabet, který měl potíže nejen s vyňatými slovy, ale i se shodou podmětu s přísudkem. Trochu jsem ve svém příkrém hodnocení ochladnul, když jsem zjistil, že zápisy pořídil gramotný JUDr. Ppor. Čermák vlastní klávesou.

Všech pět svědků popisovalo v podstatě stejný výjev, viděli mou osobu v obleku, která přišla k zadním domovním dveřím a ještě než je stihla otevřít, přiskočil ze strany muž v overalu a přetáhnul mě něčím přes hlavu nebo přes krk. A pak se objevili další dva a už ležícího mě všichni zpracovali obuví do prvního zahoukání policejní sirény. Zajímavou poznámku vyslovil jeden ze zmizelých, nějaký Kalabuš. Ten před svou změnou výpovědi tvrdil, že všichni tři

naskočili do nějaké tmavomodré dodávky a dokonce konstatoval, že dva nebo tři dny před tím se párkrát ometal jeden z těch útočníků u domu. Takže to asi nebylo jen tak nahodilé přepadení, těm lotrům šlo o něco zcela konkrétního. Jako základ dobrý, ale v některých částech se výpovědi lišily, někde si svědci úplně vymýšleli – že jsem zůstal udatně stát – a přitom jsem padnul jako podřatý strom... oni lidi vůbec dost lžou!

A já si zčistajasna vybavil jméno člověka, na jehož soukromou výtvarnou párty Járin s Yvetou spěchal.

„Nechcete odvézt?“ nabídl se Kepke, když jsem už stál v podstatě propuštěný ve stejném, ale vyčištěném obleku, ve kterém mě přivezli před čtrnácti dny. Připadal jsem si celý nespůj. A nebylo to tím oblekem, který mi připadal takový nějaký plandavý a velký...

„Přivítám to, pane nadporučíku.“

„Tak co, vzpomněl jste si na něco?“ to už jsme seděli v autě a prodírali se dopolední dopravní zácpou na magistrálu.

„Ani ne, nevybavuji si žádného z těch útočníků. Ten útok musel být sakra zákeřný a hrozně rychlý.“

„To taky byl.“

Chvilí jsme jeli mlčky.

„Někde v nemocnici jsem v novinách viděl článek. Řekněte mi, kdo to byl Mylanda, nějak si nevybavuji souvislost.“ To bylo to jméno, které se mi vybavilo při čtení páně Čermákových spisků.

„Mylanda? To byl obchodník, podnikal v byznysu s vyklízením bytů po pozůstalých. A taky měl obchod se starožitnostmi. Tedy, asi ho ještě má. Byl nedávno pravomocně odsouzen na doživotí za

několikanásobnou úkladnou vraždu. To jste asi četl v sakra starých novinách, co? Zabil taky jednoho vlivného advokáta.“

„Aha, to je ono, tak to dopadá, když člověk čte jen titulky novin.“

„A ještě k tomu dost starých, že jo?“ uchechtnul se pobaveně Kepke.

Pokud byl Mylanda pravomocně odsouzený a seděl v báni, na čí párty ta děcka tedy šla? Byla to vůbec párty?

„Půjdu radši s vámi,“ vyskočil nadporučík z auta a zamknul ho. Doběhl mě před vchodem. A to jsem šel skoro jako robot, nebo spíš kráčející prkno.

„Tak tady se to stalo?“ Rozhlédl se. K těm dveřím jsem pohlédl s despektem, nic si nepamatoval, ale jakmile se odrazil Kepkeho obraz ve skle, naskočil mi ksicht člověka, kterého jsem před útokem v odrazu na zlomeček sekundy viděl. Zarazil jsem se a Kepke to postřehl.

„Je to nepříjemný pocit, co? Já bych to asi taky neunesl.“ Pronesl, jakoby mimochodem. Radši jsem se ani neohlídnul, co kdyby zase začal nějak moc empaticky kecat.

Vyjeli jsme výtahem do pátého patra, ale Kepke se hrnul za mnou.

„Počkejte, musím sundat tenhle hlásič,“ nastavil něco na mobilu a pak strhnul ze dveří krabičku přilepenou na futrech v horním rohu a dotýkající se dveří. „To jsem jen deaktivoval přes Bluetooth to zařízení, je to vlastně mobil, který by se zapnul a zavolal na

dispečink, kdyby někdo otevřel dveře.“ Ted’ mi docvaklo, proč na mě v nemocnici čekal a tak ochotně mě odvezl.

Odemkl jsem a otevřel...

„Říkal jste, pane nadporučíku, že vaši lidé můj byt hlídali? Složenky asi nezaplátili, co?“ poodstoupil jsem ode dveří. Aby se taky mohl pokochat spouští, která v bytě panovala. Jedna místnost zela prázdnotou, ale ve druhé se po zemi povaloval obsah všech krabic, které původně stály narovnány u zdi pod oknem bez závěsů a část se válela i u stěny v předsíni.

„Páni... No tak tohle si někdo odskáče,“ syknul Kepke a rovnou sáhnul pro mobilní telefon. O dvacet minut později naběhlo do bytu komando techniků. Podporučík Čermák, který s nimi přijel, nevypadal zrovna šťastně. Střídavě rudnul a blednul podle toho, kdo na něj zrovna promluvil. A Kepke s ním hovořil úsečně a zatraceně odměřeně. Technici pracovali jako stroje, ale i tak jsem mohl dovnitř až po zhruba dvou hodinách strávených na chodbě.

„Dokážete předběžně říct, co se vám ztratilo?“

„No, ztratil jsem skoro čtrnáct dní v nemocnici a s bídou si pamatuju včerejší den,“ pokrčil jsem v nadsázce rameny.

„Přestaňte si dělat legraci,“ nervózní Čermák nahodil zkormoucenou tvář plnou nelibosti, když mrsknul okem po Kepkem, který na chodbě pěkně hlasitě telefonoval. „Myslím z těch věcí. Jestli se něco neztratilo a tak...“

„To si myslíte, že najdu rozdíl zhruba v tisícovce drobností vysypaných na jednu hromadu z patnácti krabic od banánů? Už jste někdy skládal puzzle z rozdrobeného suchého rohlíku?“

„Nedělejte si ze mě srandu! Jen jsem to zkusil, copak nevidíte, jaké máme starosti?“ nelibě se zakřenil Čermák.

„Teď jsou to vaše starosti,“ prohrábnul jsem pár maličností.

„Nechte si to, jó!“

„Vypadá to, že zloději něco hledali a zřejmě nenašli,“ řekl Kepke, který právě dotelefonoval. „Omlouvám se, pane kolego, křivdil jsem vám,“ obrátil se na Čermáka, který opět neplánovaně zrudnul. Jeho ksicht k tomu červenání měl – pravda – sklony. „Hoši to tu na dálku hlídali hned od toho okamžiku přepadení, což znamená, že zloději přišli už před tou... ehm... nešťastnou událostí. Byli jste tehdy v bytě?“ zeptal se Čermáka.

„Ne, pane nadporučíku, jen jsme sem dali tu plombu.“

„To byla chyba!“

„Ale co by tady hledali?“ rozhodil jsem ruce, „sami vidíte, že jsou tu všude jen běžné věci, ani doklady tady nemám. Co tu tedy mohli hledat?“

„No, něco, co jim stálo za to pořádně vás přetáhnout tou trubkou přes hlavu, a přetáhli vás ze vzteku, protože nenašli to, co hledali. To mě napadlo teď,“ Kepke se zamysleně rozhlížel. „A muselo to být opravdu něco docela malého, protože vás asi prošacovali, když už jste ležel na zemi.“

„Nic mi ale nevzali, mobil, klíče od bytu, a to je divné, doklady, peněženka, platební karta...,“ vyjmenovával jsem postupně obsah kapes, „všechno mi zůstalo. Dokonce i klíče od auta – mám takovou starou rachotinu dole na parkovišti,“ namítnul jsem a ještě jednou si prošacoval šaty.

Policajti vyklidili pole až hluboko po poledni. Kepke odjel s posledními a ještě jednou se mi omluvil. Asi měl špatné svědomí...

A já se na všechno vysral a nic neuklízěl. Pokud si zloděj odemknul a za sebou zase zamknul, tak to udělá znova kdykoliv jindy, když se mu zachce. Tak proč tomu parchantovi usnadňovat práci nějakým uklízením, ne?

Čekala mě návštěva, kterou mi připomněla kartička ze zakázkového krejčovství v peněžence. A musel jsem ji vykonat.

Módní salón *De Gava* sídlil nedaleko bývalého obchoďáku Brouk a Babka, kousek nad Strossmayerovým náměstím. Parkování je v ulici doslova o nervy, parkovací zóny pro rezidenty a nejrůznější dodatečné cedule dělají náhodným řidičům ze života peklo. Proto jsem raději nechal auto ve vedlejší ulici. Obchod, ač situovaný na poměrně rušné ulici, byl doslova oázou klidu a hrála v něm tichá, podmanivá, velmi exotická hudba.

„Dobrý den pane, čím vám mohu posloužit?“ usmíval se mladík u pultu vedle pokladny. Bylo mu kolem dvaceti a vypadal jako čerstvý maturant.

„Mám tu prošlou zakázku,“ podal jsem mu kartičku, která mě už dlouho páčila v peněžence.

„Moment, prosím, zavolám paní majitelku,“ usmál se omluvně, když načetl údaje do počítače. Zvedl telefon a požádal o asistenci.

„Dobrý den,“ podávala mi ruku o chvíli později majitelka. Tipnul jsem si, že je to matka mladíka od pokladny. „Pojďte prosím sem vedle, do kanceláře,“ vyzvala mě. Vešli jsme do příjemně zařízené kanceláře. Paní majitelka si libovala v pastelových teplých barvách a podřídila tomu vše.

„Děkuji. Jsem tady kvůli nevyzvednuté zakázce.“ Paní majitelce mohlo být tak nejvýše pětadvacet, světlé vlasy měla vyčesané vzhůru a dělaly dojem, že je vyšší, ač byla drobná a hubená. Nápadně smaragdové oči se usmívaly. Vypadala velmi příjemně. Ale na Španělku tedy nevypadala ani náhodou!

„Dobře si na oba vzpomínám, mladá dáma s pánem, zakázka přímo na tělo, koktejlky a smoking včetně bot a doplňků. Okamžik prosím,“ zvedla telefon, vytočila vnitřní linku a požádala o přinesení zakázky.

Ani jsem neotočil hlavu, když tu přišel s několika krabicemi v náručí jiný mladík, podobný prvnímu.

„Jste rodinná firma, že?“ trklo mě to.

„To ano,“ usmála se. „Zakládali jsme ji jako rodinný podnik. Bohužel, manžel zemřel při tragické nehodě. Možná si vzpomenete na nehodu vlaku u Studénky, na který spadl most.“ Přikývl jsem, že si vzpomínám. „Vedeme to tady stále jako rodina, mám tři syny, dva už mají svoje rodiny, tenhle dům nám patří, víte? Děti byly tehdy ještě ve škole, a kdyby mi nepomohla sestra, tak jsme to finančně neutáhli. Ale díky ní to zvládáme, je to skvělá žena!“ otevřela krabici. „Tohle je ten smoking. Ale...“ zarazila se a vzala kartičku do ruky,

„mělo to být vyzvednuto už před čtrnácti dny. Je to psané na slečnu Yvetu Rancovou. Je to správně?“

„To souhlasí. Proto jsem tady,“ asi jsem se trochu ošil. Možná mi bylo i nepříjemné, jak se mi dívá na ty polštářky náplastí na hlavě. „Ty šaty prosím prodejte, už pro ně není využití.“

„Jsou ale už zaplacené... Jak to vlastně myslíte? Není pro ně využití...“ zaraženě se na mě podívala přes okraj čtecích brýlí, které si nasadila, když studovala kartičku a zapomněla je sundat.

„Velmi se omlouvám, paní, že vám tím komplikuji život, ale šatů už netřeba. Můj syn i jeho nastávající, slečna Rancová, už nežijí.“

„U dešťové bohyně...“ zašeptala a dala si ruku na ústa. Nebylo zvláštní, co řekla, ale jak to řekla – řekla to totiž v mateřštině mého otce, v řeči, kterou dneska prokazatelně nikdo nemluví. Věřím, že jsem nehnul ani brvou.

„Peníze zpátky nechci, není to ztráta, kterou bych neunesl.“

„Je mi to moc líto, na projevy soustrasti je dneska už asi pozdě, že?“ ve tváři měla výraz plný účasti a pochopení. Najednou ale vstala. „Měli bychom vám nějak kompenzovat aspoň finanční újmu...“ a ukázala na krabice.

„Nechce to být, madam,“ vstal jsem k odchodu „a pokud přece jen chcete věnovat těm dětem vzpomínku, rozsviňte světýlka za dvě ztracené duše a položte kytičku pod dešťovou bohyni.“ Usmál jsem se na ni, když překvapený výraz přešel v šokovaný, podal jsem jí ruku a z obchodu kvapně odešel.

Ještě než jsem zabočil k autu, všimnul jsem si, že ze dveří vyběhl jeden ze synů majitelky a divoce se rozhlížel.

O svém setkání budu muset říct tátovi, bude mít radost, že je nás víc...

V autě, cestou na Ořečovku, jsem si trošku pročistil hlavu.

Jářku, MUDr. Mylanda byl široko daleko váženou osobou, konzervativní poslanec, místní zastupitel, majitel prosperující kliniky plastické chirurgie, mecenáš a bůhví co ještě – cenil umělé zuby z billboardů na každém rohu a zatvrzele se bil v prsa, jak hájí nejpravivější z pravivých hodnot. Jeho významu odpovídala i vila, obložená růžovým mramorem a obklopená záplavou vzrostlých růží.

Zastavil jsem kousek od vchodu v malém zálivu, kde už stálo několik aut. Ta má polorozpadlá Felicia se vyjímala jak pěst na oko mezi naleštěnými mercedesy a audinami.

„Pan poslanec není doma,“ sdělila mi stručně a výstižně poštačka, Právě se odpoutala od branky, kam umístila štos dopisů a několik roliček časopisů, pečlivě svinutých a přelepených poštovní nálepkou. „Je na sympóziu v Tokiu a vrátí se až příští týden. Říkali to v televizi,“ dodala ještě jen tak mimochodem, když mě minula. Nečekala ani na poděkování.

Tak jsem si nasadil klobouk na náplasti a vyrazil k vrátkům. Ani jsem nemusel sbírat odvalu, za brankou stál hubený, neupravený chlapík v kostkaté flanelce, brblal a vybíral poštovní schránku. Schůdky vedly rovnou do domu, ale napravo ze zeleně vyčnívala

prosklená veranda, jakoby nad garáží, kterou jsem minul bez povšimnutí.

„Co chcete?“ vyrazil ze sebe zamračeně, až jsem čekal, že mě těmi novinami přetáhne.

„Dobrý den. Chtěl bych hovořit s panem Mylandou.“

„Mladý pán nikoho nepřijímá, že ne Fritzi?“ křiknul někam k verandě.

„Kdo je to?“ Vykoukla rozčuchaná zrzavá hlava nějaké hroudy sádla. „Možná toho pána čekáme. Jste tu nějak dřív, že? Pan doktor se ještě nevrátil z Tokia. Pusť pána dál, Čípku!“ zavelel Fritz. Sehraná dvojka, tenhle Čípek s Fritzem, jen co je pravda.

S temným mrmláním mi Čípek otevřel branku. Co vlastně mrmlá, jsem postřehl, až když prošel kolem: „Kolikrát mu mám říkat, aby mi neříkal čípku!“ a to opakoval pořád dokola jako dětskou říkanku.

„Hele, vy nejste ten... ten – jak se jen jmenuje? – Tertén!“ podivil se tlustoch, který si mezi tím nasadil brýle a trochu uhladil zplihlé vlasy. „Sice jsem ho viděl jenom jednou, ale...“

Stáli jsme v prosklené verandě, která vypadala spíš jako zimní zahrada, ale momentálně bez kyttek, jen tu a tam s položenými rohožemi plných divokých vzorů na světlých dlaždicích.

„To nejsem, pane, ale rád bych hovořil s panem Mylandou – juniorem, předpokládám. Mimochodem, pěkný koberec.“ Ani jsem se nesnažil nadzdvihnout klobouk, jednak se mi nechtělo a pak, ty hnusný náplasti...

„Jo, tohle? To koupila mladá paní na nějaké havajské výstavě,“ zašklebil se nad vzory. „No, pojdte... můžete to zkusit,“ a otevřel skleněné dveře dovnitř a zavolal: „Pane Mylando! Máte tu návštěvu.“ Obrátil se na mě, „Je dole, v garáži, projdete tady po chodbě, kolem baru a pak dolů po schodech. Dáte si kávu? Čípek vám ji přinese!“

Čípek jen vztekle nadzdvihl ret, jako pes chystající se kousnout.

„Ne, děkuji.“

„Jo,“ zadržel mě ještě Fritz, „mladý pán nemá úplně komfortní náladu... to jen abyste věděl.“

Poděkoval jsem, vstoupil dovnitř a při tom neměl ani tu chuť, co znamená nemít *komfortní* náladu. Stál jsem za skleněnou dveřní deskou před soukromým barem – mimochodem, neuvěřitelně komplexně vybaveným s nejrůznějšími integrovanými elektrickými vychytávkami jak od Ládi Hrušky. Schody napravo naznačovaly cestu do garáže. Sestoupil jsem dolů. Garáž vypadala skoro stejně jako zimní zahrada, světlá dlažba, spousta světla, regál s náradím a součástkami motorů, pracovní stůl, u kterého stál mladý, hubený muž.

Mladý Mylanda vypadal jako zfetovaný floutek v teplákovce, který se ještě nestihnul zbavit poslední kocoviny. Pokoušel se třesoucími prsty o seskládání vrchlíku motoru k motokáře, stojící uprostřed jinak prázdné garáže. Nedařilo se mu nasadit kryt a já mu pomoci ani nechtěl.

„Co chcete?“ zavrčel, aniž se otočil. Musel mě nějak vycítit! A pak jsem si všimnul několika zrcadel na stěně vedle regálu.

„Jste pan Mylanda?“

„A kdo se ptá?“

„Já.“

„Pche!“ prsknul a ani se neotočil a dál zuřivě lomcoval s krytem, který se vzpříčil.

„Co jste provedl Yvetě Rancové?“

Na ta slova ztuhnul a křečovitě ale rádoby nenápadně uchopil na ponku ležící velký klíč. Pomalu se otočil. Oči se rozšířily mu jako feťákovi nad štědrou dávkou. Odhadem, bylo mu tak pětadvacet, ale ztrhaný ksicht se zapadlýma očima ho výrazně postaršoval a každý druhý by ho mohl považovat za nedoléčeného alkoholika. Měl nové, svítivé, pravidelné, jistě keramické zuby, neustále spodní čelist vystrkoval do strany a občas si olíznul horní suchý ret. Chřípí úzkého nosu se mu chvělo rozrušením a na bledé tváři naskákaly tmavé skvrny.

„Vypadněte!“ zasyčel vztekle a sevřel rty.

„Co jste jí udělal?“ Najednou jsem postřehl napravo pohyb a prudce ustoupil dozadu. Zároveň Mylanda máchnul rukou s klíčem a bolestivě zasáhnul do ramene Čípka, který se mě snažil přichytit. Čípek zaječel a zhroutil se na dlažbu. K další ráně se mladý pán už nedostal, už jenom vyl a kvičel jako podsvinče, když jsem mu kroutil ruce a tlačil ho níž a níž do nedůstojné pozice.

„Nic... nic vám neřeknu! Auú! Auú!“ To už jsem na parchanta pořádně zakleknul.

„Dávám vám dva dny na to, mladý pane, abyste se sám nad sebou zamyslel a došel se na policii dobrovolně udat. A pokud tak neučiníte, věřte mi, že vám tu pravdu vyřežu z těla lupénkovou

pilkou před tím, než vám za plného vědomí vykostím všechny údy! To mi můžete věřit!“ Pustil jsem ho. Zůstal ležet jako hromada shnilých hrušek a neuroticky se otrásal... asi záští a vzteky, a možná se taky zmítal v abstráku.

Otevřel jsem vrata garáže, vyšel zkratkou ven na ulici a stál jen pár metrů od té mé skořápky a nic nedbal nadávek a výhrůžek, které se za mnou linuly z toho roztomilého hrdla, do kterého tak jako tak jednou zabořím nůž. Ale ne tady, a ne hned...

Lakota svědomí

„Už jsi to slyšel?“ Jánoš Waltera mě vyděšeně tahal za rukáv. Stál jsem dost rozpačitě v jeho krámku, ve kterém prodával různým zájemcům, obvykle majetným pomatencům, nejrůznější armádní oblečení a doplňky k historickým uniformám. Často se chlubil, že u něj nakupují i filmové a televizní štáby a kdyby ještě žil Vlasta Burian, byl by dozajista jeho nejváženějším zákazníkem. Nedala se mu upřít snaha zákazníkovi vyhovět. Dokázal sehnat téměř cokoliv a to, co momentálně skladem neměl nebo bylo požadováno ve více kusech, což je u uniforem pro masové scény pochopitelné (jak jinak by vynikla jejich uniformita, že?), tak operativně zadal do výroby u spřátelených krejčovských a obuvnických dílen. Říkám sice krámek, ale ve skutečnosti se jednalo o pořádný kamenný obchod o nejméně dvou stech metrech čtverečních a minimálně tak velkém *příručním* skladu, situovaném do vedlejšího štoku. Takže zas tak příruční nebyl.

„Co jsem měl slyšet?“

„Ferenc se prý oběsil.“

„To fakt není dobrá zpráva!“

„Na prostěradle... v Dobřanech,“ zajíknul se.

„Prosím tě, Ferenc byl blázen už dávno před tím, než dostal kazajku,“ snažil jsem se ho uklidnit. Ferenc, Jánoš, Pižmoň, Viky i já jsme patřili do partičky veteránů z africké buše. Pobývali jsme tam dva roky a krom jiného se zabývali i lovem buvolů. Vlastně by se pro nás hodilo označení... žoldáci. Ale téhle nálepce jsme se úzkostlivě vyhýbali, aby na nás nepadl ani stín podezření, že jsme se namočili do nějakého... ehm... občanského konfliktu. A vůbec, být lovcem buvolů znělo mnohem vznešeněji. Z Čechů nás tam bylo jen pár a po čase jsme se všichni znali, i když nám bylo doporučováno důsledně používat přezdívky nebo zástupná jména.

Ferenc byl cvok se sníženou rozpoznávací schopností, což se projevilo hned při první misi, když nás poprvé vysypali uprostřed nějaké planiny. Takže si z ní nic nepamatoval, protože dostal uprostřed hysterického záchvatu od Jánoše pěstí a já ho svázal, aby nás ještě v afektu nepostřílel.

„Kdo ti to řekl?“

„To Pižmoň, on je takovej pro kolektiv.“

„Že by zrovna teď ten starý lhář mluvil pravdu? Pižmoň si ji vždycky přizpůsoboval k obrazu svému – ať řekl cokoliv, nikdy se mu nedalo věřit.“

Hádejte, proč asi Pižmoň získal tu svou nelichotivou přezdívku? No, krom toho smradu, co kolem sebe šířil, hlavně proto, že to byl nespolehlivý, patologický lhář, kterému snad dělalo potěšení dělat si z lidí blázně a na potkání vyprávět blbosti. Třeba když tvrdil, že se na hlídce nepříhodilo nic zvláštního, tak lhal, protože potom horko těžko vysvětloval, proč se na stanovišti brodíme kobercem nábojnic,

a nedokázal si vzpomenout, kam zašantročil několik rozervaných tlumičů ke kulometu. Nechápu, jak taková existence mohla dělat průzkumníka.

„Nezávisle mi to potvrdil Viky Kús. Ten ti je tlustej! Nedávno jsem s ním mluvil, chytil bezva kšeft, jezdí pro nějakou zazobnutou babču nad hrobem...“

„Fakt je to o Ferencovi pravda?“

„Je to pravda! Já vím, že jsi k jeho osobě nedůvěřivej – volal jsem taky Ferencovu bráchovi. On mi to potvrdil taky.“ Potřásal nechápavě hlavou: „Proč to jenom udělal?“

„Proč asi? Vždyť byl celá léta zavřenej v blázinci a cvokaři na něm zkoušeli ty svý nový prášky. Tak co se divíš?“

„Asi máš pravdu.“

„Co tady pro mě máš?“ snažil jsem se obrátit Jánošovu pozornost k mému zájmu.

„Koukej, mám připravenej neutrální mundúr, jsou to vlastně montérky. Ušili to pro nějakou obtloustlejší celebritu, která se do obleku nevešla. Ty seš dost hubenej, tak na tobě to bude sedět jak ulitý.“ Vytáhnul plátěný oblek, aby mi předvedl jeho kvality. „Pod to schováš i neprůstřelnou vestu, ale jen tu tenkou,“ dodal ještě.

Oblečení jsem nakupoval u Jánoše rád, protože mi dokázal vždycky vyhovět a za dobrou cenu dával dobrou kvalitu.

„Cena obvyklá?“

„Jo. Hele, to chodíš takhle normálně v obleku? Že by se z tebe na stará kolena stala kancelářská krysa?“ se zájmem promnul klopu

mého saka. „Dost mizernej materiál. A máš vodřenej rukáv. A vůbec, co se ti stalo?“ to narážel na polštářky nalepených náplastí na hlavě.

„Dobrá otázka. Ten oblek jsem měl na pohřbu, a už ho asi dotrhám. A ta hlava? Nechal jsem se zaskočit přede dveřmi a nějakí tři týpci mi to spočítali.“

„Fíha,“ udiveně hvízdнул, „to se tedy divím, že ses nechal. A komu že jsi byl na pohřbu?“

„Synovi.“

„Do hajzlu! Tos nemohl ztratit slovo pro staré kamarády? Přijeli bychom všichni, vždyť nás znáš! A tohle,“ ukázal na moji hlavu „by se ti nikdy nestalo! Co se, prosím tě, přihodilo?“

„Někdo mi zabil syna, vyšetřujou to policajti.“

„Á sakra! Ti sotva něco vyšetří.“ Mávnul odmítavě rukou. „Hele, nemám se opatrně poptat? Známi mají známí... a ti mají taky oči, uši, kamery a diktafony, a kapsy plný peněz... Máš nějaký tip?“

„Měl bych... Mylanda se jmenuje, psáno s tvrdým y.“

„Jó ten gauner? Není von zavřenej?“

„Ne, je to někdo z jeho rodiny...“

„Poptám se. Na jaký číslo ti to nabrnknu?“

„Mám teďka tohle,“ vylovil jsem telefon. Byl docela nový, s kdejakou funkcí a aplikacemi pro kdeco. Ale lehce křupnutý.

„To je pěkná šuska! Ani nesvítlí,“ zahihňal se. „Nechceš nějakej odolnější? Stejně z toho jen voláš, sem tam zpráva a GPS pro mapu, ne?“

„Tos mě urazil, je skoro novejš!“

„Tenhle plasták? Dyk nesvítí! Spadne ti znova na zem a už ho nerozchodíš, zrovna když ho bude potřeba. A stejně na něj už někdo šlápnul, je tady ve skle popraskanej,“ dodal škodolibě. „Hele dám ti tenhle, ze známosti,“ sáhnul pod pult, vysunul šuple a chvíli se v něm přehraboval. Vytáhnul docela velký, hranatý telefon, vypadal spíš jako vysílačka, ze kterého trčela dvoucentimetrová, tlustá, pogumovaná anténa. „Jsou v tom zadrátovaný mapy ještě od Nokie, ale furt se aktualizují přes internet. Má to GPS, kompas, hodiny, foťák, rádio, chráněnej displej, a je to taky telefon. A můžeš do toho strčit až tři SIMky. Ale hlavně, chlape, je odolnej! Nevadí mu voda, a když spadne z větší výšky, tak se ti nerozbije.“

„Co to je – z větší výšky?“

„Třeba... ze třetího patra?“

„A proč je tak poškrábanej a tady odřenej?“

„To nic, to jsme ho zkoušeli přejet autem, ale vidíš, furt funguje! To je konstrukcička, co? Těch pár škrábanečků nemá na funkci a jeho inteligenci žádný vliv! A má kompaktní bezkontaktní nabíječku, tohle je i do auta... to je co?“ vychvaloval ho až do nebes.

„A co za něj chceš? S bídou ti teďka zaplatím to oblečení. Nemám dost hotovosti...“

„Že jsi to ty, tak ti ho věnuju k těm hadrům.“

Pěkně mi všechno zabalil a připravil, zatímco já zašustil bankovkami a pak opodál očumoval nové kostýmní přírůstky, které měl zavěšené rovnou nad pultem. Najednou Jánoš ztuhl a naklonil se ke mně. „Hele, támhle za sklem, ten chlápek u kandelábru. Všimnul jsem si ho hned, jak jsi vešel. Nesleduje tě?“

Otočil jsem se a uviděl mladíka v potrhaných džínách a kostkované letní košili, opírajícího se o trubku a rádoby umělecky potahujícího cigaretu. Čas od času mrknul směrem ke krámu.

„Ten to pokuřování jen hraje,“ znalecky přimhouřil oči, „on opravdu nekouří, jen do cigára fouká.“

„Co ty o tom víš?“

„Co já, ale ta půlka mých plic! No, co se divíš, proto už léta nekouřím,“ podotknul rádoby na vysvětlenou a poklepal si na pravou stranu hrudníku.

„Neznám ho,“ ještě jednou jsem si ho prohlédl.

„Já ti ho vyfotím, mám na to prostředky,“ zašklebil se a na chvíli zmizel někde vzadu v krámu, aby se objevil s vítězoslavným úsměvem a mrňavou fotečkou v ruce. „Je to na papíru z polaroidu, takže to časem trochu tmavne, ale vidět je tam ten parchant dobře, ne?“

„Odkud jsi ho zblejsknul,“ podivil jsem se.

„Z výlohy, mám tam foťák, jako fotopast na zloděje a taky kameru. Neboj, sem dovnitř není vidět. Zloději mi už v minulosti párkrát rozbili výklad, takže mám na skle bezpečnostní polopropustnou fólii a přes noc stahuju roletu. To víš, tohle je starej, poctivej obchod. Za první republiky tu Baťa prodával ta svoje perka. Na, vezmi si to! Jo a dej sem to tvoje telefonní číslo!“

Konečně jsem už seděl za volantem toho svého křápu, a musel připustit, že s tím telefonem měl Jánoš pravdu. Nabíječka v autě fungovala a dokovací stanice telefon oživila hned na první sepnutí. Tak jsem do něj vrazil SIMku a po znovu zapnutí se síť ozvala sama. Ale chytřej tedy moc nebyl, měl zadržováno v podstatě jen to, co Jánoš vyjmenoval. A fotky z něj lezly zatraceně mizerný.

Chlapík mi zmizel z dohledu, jen co jsem se posadil do auta – prostě se vypařil. Možná se už ztratil hned, jak jsem vyšel z obchodu... Díky mé chvilkové nepozornosti. Měl jsem prostě novou hračku a ne a ne se od ní odtrhnout.

Další mé kroky vedla prozřetelnost a nedostatek hotovosti.

Doposud mě zaměstnávala firma Reverti s.r.o. Zabývala se hlavně instalací nápojových automatů a rozvozem ingrediencí do nich. Nebyla to vůbec špatná práce, a já se chtěl dohodnout za těch čtrnáct dnů mé nepřítomnosti, jak dál po nemocenské pokračovat. Byl jsem zde zaměstnán na dobu určitou jako technik a poslední výplatu mi nedali. Brigádníkům ji totiž vypláceli v hotovosti. Bylo už kolem třetí hodiny a paní účetní v kanceláři nebyla vůbec nijak žhavá do práce. Nechala mě čekat, dokud nevyřídila objednávky a nějaké další papíry. Když jsem položil na stůl neschopenku, tak mi obratem předložila výpověď, která měla datum o den níž než na neschopence. Vyhodili mě, aby se nemuseli nemocenskou vůbec zabývat, zvlášť když jsem měl tu zatracenou, krátkodobou smlouvu – to brigádníkům udělat můžou. Ale zadržet mi mzdu, to nemůžou!

„Kdo to podepsal?“ luštil jsem otlý klikyhák na výpovědi. Zakrýval jméno odpovědné osoby, vytištěné drobným písmem, a korunu tomu dalo i razítko.

„To podepsal pan Tulipán, on je tu nový provozní,“ odvětila nevzrušeně účetní a dál šustila s papíry.

„Peníze mi vyplatíte v pokladně?“

„Jako brigádník si o peníze musíte říct panu Tulipánovi osobně. Ale dneska tu už nebude, snad zítra. Říkal, že jede na nějakou chalupu do..., do..., do Vrtíšova. A že bychom měli něco vyplatit? O tom tu nemám jedinou poznámku, prostě vůbec nic,“ pokrčila lhostejně rameny a považovala rozhovor za ukončený.

„Jsem z toho trochu zmatený. Kdo je tedy dneska vedoucí provozovny? Pan Prchlík-“

„Bývalo, Prchlík přešel na instalaci dveří. To jste nevěděl? Od včera tu šéfuje Tulipán!“ to už se pohoršeně zamračila nad mou neznalou nechápavostí.

„A to už mi stihnul podepsat výpověď?“

„Já ho ještě neviděla, zkuste prokuristu, až tu bude,“ nasadila strojený úsměv, ale myšlenkami už vězela v těch svých papírech.

Nezbývalo nic jiného než nasednout do auta, popojet těch pár kilometrů a s tím chlapem hodit řeč. Mezi námi, měl jsem s ním už co dočinění. Cholericky na mě ječel a dával mi pocítit svou nadutost. Jenomže to ještě nebyl mým šéfem... Bude velmi těžké s ním cokoliv dojednat. No, ale teď jsem jednat musel, neb hotovost se mi povážlivě scvrkla, a peníze za poslední měsíc a půl práce by se mi fakt šikly.

Čekala mě cesta do nějaké zaplivané vísky, prý hnedka za Prahou. Pěkný kulový! Jezdil jsem jak blbej až do soumraku a dostal se různými směry skoro až ke Kolínu, než jsem tu zpropadenou díru po granátu našel. Setmělo se a v tomhle horkém, červencovém dni se moje předpotopní Felda změnila v rozpálenou saunu. Byla bez klimatizace, větrat se dalo jen za jízdy, protože ani ventilace nefungovala a okénka se stahovala taky dost těžko, tj. kličkou. Už jsem se mnohokrát chystal, že jednou větrák opravím a trubky výdechů vyčistím, ale vždycky přišlo něco důležitějšího anebo se jen zapomnělo. Takže auto si spokojeně zevnitř hnilo a zřejmě tak vydrží až na šrotiště.

Vrtíšov vypadal jako skanzen chalup s doškovou střechou. Jestli jich bylo dvacet, tak to bylo až moc. Zastavil jsem pod nějakými stromy už za pokročilé tmy a pokoušel se odhadnout, v které z těch chalup ten parchant přebývá. Trvalo chvíli, než jsem oběhl ves a zjistil, že dědina je opravdu jen skanzen. Jak jsem předpokládal, chajdy bez rozdílu sloužily pouze k rekreaci a na letním bytě tu jako na potvoru nikdo nebyl.

A pak, to už jsem vážně uvažoval, že odsud vypadnu, olízly reflektory zeď krajního domu, stojícího trochu stranou. Za rohem zmizela dodávka, která přijela od dálnice. Stál jsem za polorozbořenou kamennou zídkou a opatrně vyhlížel směrem k autu. Zůstalo stát vedle zánovní tmavé oktávky na velkém,

oploceném dvoře, blízko dlouhého stavení, jehož jedinou dominantou, krom doškové střechy, byl talíř satelitní antény. Ještě chvíli svítil do noci v odlesku jasných hvězd jako bledý, falešný Měsíc. V téhle usedlosti jsem nebyl. Obešel jsem ji a opatrně se přiblížil až ke dveřím. Od Tulipána se dalo očekávat leccos. Poznal jsem ho po hlase, plném afektovaného vzteku, což mohlo být na jednu stranu dobré znamení. Někomu spílal a zároveň vyšiloval!

Jeho tón mě zarazil hned za dveřmi...

„Tak vidíte, jak je ten svět malej. Teď jste tu na krátkom, silonovom provaze a jste kde? V prdeli!“ Tulipánův protivný, hýkavý smích pronikl skrz dveře jako ševcovská protahovací jehla koženou podešví. „Jak to, že jste nepřivezli i tu holku?“ zaječel o oktávu výš.

„To jste neřekl a doktor taky ne. Doktor se už vztekal.“ Odpověděl mu bručivý hlas hned za dveřmi, kterému jsem zpočátku špatně rozuměl.

„Hovno, neřek! To se rozumělo samo sebou, že ji přivezete s ním. Vona je taky jako pokladnička. A kdybyste jí tady před tím pitomcem nařízli uši, tak by hned všechno podepsal. Podejte mi někdo jeho mobil, ať můžeme začít s převodem. Ten jejich byznys jede mobilně!“

„No, on u sebe nic nemá. Nemá ani doklady.“ Odpověděl nějaký jiný, zjevně poděšený hlas.

„Cooóó? Jak to... nemá?“ řekl muž, kterému bylo špatně rozumět.

„No nemá, jen tuhle sponu, tu měl v kapse, a tenhle balíček papírových kapesníků. Telefon musel nechat v Ostravě.“ Odpověděl ten jiný. Chtěl jsem nakouknout oknem, ale nešlo to. Měli zatraceně dobře utěsněné okenice, ani paprsek světla neproniknul ven.

„Sponu?“

„Jo, tuhle!“ a vzápětí se ozvalo něco jako zavytí raněného bizona.

„Do prdele! Co se to stalo?“ na krátkou chvíli propukl chaos. Uvnitř se překřikovalo a hádalo víc mužů.

„A máme tu problém. Je to zlý? Nekvič tak! Podrž mi to... ať mu to nějak zavážu. Kde má prsty?“ Promluvil ten, kterému nebylo moc rozumět. Tak-tak jsem uskočil ode dveří, protože se prudce otevřely a nějaký chlap spěchal dlouhými kroky k autu. Chvíli v něm šátral a vzápětí se vracel zpět s autolékárničkou. Stál jsem ve výklenku a doufal, že se mě nedotkne ani jeden paprsek světla.

„Tak, kde to máš, hajzle!?“ po krátké odmlce zaječel zase Tulipán.

„Musel to nechat v Ostravě!“

„Hovno! Dal to tý holce, vy idioti! To je jasný i mrtvýmu!“ vřísknul vztekle a následovala mlaskavá rána, jako když s sebou plácne flákota na pánev. Tulipán je gangster a evidentně i násilník.

„Do prdele! Vždyť ho zabijete! Jste normální, Tulipáne? Mrtvej nám nedá ani korunu. A jestli na něj máte pifku, tak si to vyřídíte až po výplatě. Pár facek... dobrý... ale taková dělovka!“ Rozčílil se ten s bručivým hlasem.

„Drž hubu, Čábelo! Já to tušil... Dostaneme hovno! Hovno. Velký a kulatý!“ kvílel Tulipán. „Jak se asi dostaneme bez jeho

telefonu k účtům, co? Dej mi pistoli! Dej ji sem! Tak hajzle! Koukej mi dát hesla, a to hned, nebo ti ustřelím prdel u samý hlavy!“

„Proč?“ řekl slabý, chrčící hlas. Následovalo další plesnutí a lomoz poraženého kusu nábytku. Na výstřel to nevypadalo a ta práce s klientem se mi taky hrubě nelíbila.

„Buďte opatrnější, sakra! To ho chcete fakt oddělat?“

„To až později. Teď nám dá přístupy, číslo účtu, hesla a tak, a doktor to zařídí, vždyť převody účtů nedělá poprvé.“

Nějaký další hlas něco řekl a pak následovala rána a hluk snad padající židle.

„Co když nedá?“ Čábelka zřejmě se šéfovým postupem moc neztotožňoval, alespoň podle tónu hlasu se tak zdálo.

„Ale dá! Každý vždycky dá! Tak dělej, hajzle, nebo to dostaneš třeba do kolena! A klidně ti pak ustřelím obě uši!“

Rozmýšlel jsem se, jestli mám vůbec do těch sraček strkat ruce, protože pak to bude fakt zlý... Ale jen chvilku. Nakonec jsem s těžkým srdcem a lehkou rukou zabouchal, ne moc hlasitě a taky ne moc slabě. Dveře se prudce otevřely a já vstoupil do relativně slušně osvětlené jizby. Uvnitř bylo citelně chladno.

„Ťuky ťuk, klepal jsem!“ zakřenil jsem se na chlapa, který držel pistoli u kolene nějakému nešťastníkovi, sedícímu zády ke mně, a tahal za konec provazu, který končil smyčkou kolem jeho krku. Levou rukou provaz utahoval a pravou tlačil hlaveň do masa. Myslím, že mě Tulipán hned nepoznal.

„Co tady sakra pohledáváte?“ vyštěknul na mě chlap napravo, kterého jsem tipnul na Čábelu – přece jenom za dveřmi zněl jinak.

Nalevo u dveří stál jiný týpek a další maník s rukou převázanou špinavým hadrem se hrbil kousek od židle. Byl to dobrý moment překvapení, avšak hoši právě teď propásli okamžik, kdy se na mě mohli vrhnout.

„Poslali mě sem z firmy za panem Tulipánem, tento měsíc mi neproplatil mzdu. Prý je nový provozní.“ Postoupil jsem až k Tulipánovi a dělal, jako bych ho právě poznal „Á, tady... Pracujete?“

Tulipán překvapeně zamrkal a chvíli trvalo, než zaostřil přes ta svá dna od pultitru. Otočil se, ruka s pistolí sice poklesla, ale ten špagát držel furt zkrátka. Ve tváři se mu zračilo ohromení a kapka arogance, která hned vše přebila.

„To je mi vás fakt líto,“ zakřenil se mi do ksichtu, smyčku ale nepustil, naopak ji utáhl, až nešťastník zachroptěl, a jen zlomyslně přesměřoval hlaveň pistole na mne, „ale že jste nám zrovna vlezl do rány, mi ušetří padesát táců.“

„Proč?“

„Protože vás, stejně jako tohohle idiota, sejmem jak červený srdce z paklíku, a skončíte vzadu za barákem u zdi, metr pod drnem. A co si myslíte, že s tím, kurva, uděláte?“ Ten jeho ksicht si doslova říkal o pořádnou ránu, až by mu slezly nehty u nohou.

„Nic moc. Nejdřív zabiju vás jako hlavní kurvu, a pak sejmu ty ostatní svině,“ řekl jsem co nejvíce nezúčastněným hlasem. To mi dost pomáhá k soustředění.

Tulipán zahýkal nuceným smíchem a okolo se všichni poslušně ale opatrně zasmáli.

„Když dovolíte, půjčím si tohle!“ Než se ale nadál, hmátnul jsem po jeho pistoli a jednu mu střelil pod nos až to chřuplo. Sesunul se jako pytel hoven a jeho skla skočila bůhví kde. Čábela se pokusil být akční. A tak vzápětí dostal v otočce ránu, a to takovou, že skončil se zlomeným vazem a s udiveným výrazem někde na hraně právě se převracejícího stolu. Následující dva výstřely sundaly ty dva kretény za mnou... možná kdyby měli vidle, tak mě dostali zezadu. Dupot z patra mě upozornil na dalšího taškáře. Na povale se přede mnou pokoušel schovat jakýsi blondřatý pitomec. Bohužel, při kličkování nevybral zatáčku a sám se nedobrovolně zřítíl s patra ve snaze mi utéct. Zlomil si páteř o převrženou stoličku v mezipatře u schodů, mezi které se mu zaklínila noha. Blbec. Kdyby byl rozumný, tak si možná aspoň on zachoval holý život.

Snesl jsem ho dolů a položil k ostatním taškářům.

Chlapík na židli seděl v pokroucené pozici zády ke dveřím. Uvolnil jsem mu provaz na krku. Kroutil hlavou a mžoural do žárovky nad převrženým stolem. Pak zaostřil.

„*Mani?*“ překvapeně vyhrknul, tedy spíš zachrčel.

„Čao, brácho,“ zašklebil jsem se v pokusu vyloudit nějaký povzbudivý úsměv.

Skoro jsem toho kluka nepoznal, to dělaly ty podlitiny v ksichtu. Nebylo žádné překvapení, že ho vidím v tak nedůstojné pozici. Ten kluk měl prostě smůlu na jisté vypjaté situace.

Jmenoval se Petr Lepnek a seznámil jsem se s ním při svém posledním zahraničním angažmá. Mělo být v Německu, ale nakonec mě zaválo až do Guatemaly. Sice jen na pár měsíců, ale byl to fakt